

VZKŘÍŠENÍ

FARNÍ ZPRAVODAJ

Z obsahu

- Zprávy z farnosti
- Kronika
- Na rok ve Francii 2
- Šestá generace
- Pro děti
- Program farnosti o Velikonicích 2020

Moji milí,

vítám vás u čtení dalšího vydání našeho farního zpravodaje. Různé farní noviny se jmenují různě. Ty naše se jmenují Vzkříšení. Na jedné straně je to trochu troufalé pojmenování, pokud si myslíme, že by mohly způsobit vzkříšení jednotlivce, nebo farnosti. Trochu jako jehovistický časopis, který se jmenuje "Probudte se". Na druhé straně nás samotný název upozorňuje na to, co je nejdůležitější událostí lidských i osobních dějin. Nedávno jsem musel odpovídat na otázku, proč křesťané mají za nejdůležitější den týdne neděli. Odpověď je samozřejmě jasná. Protože Pán Ježíš první den po sobotě vstal z mrtvých.

Toto číslo našeho zpravodaje vychází před postní a velikonoční dobou. Opět si připomínáme, že ke vzkříšení jdeme skrz umírání. Abychom mohli vstát k životu, musíme nejdřív zemřít. Nejde jen o fyzickou smrt. Ta je jen tečkou za průběžným umíráním svým choutkám, svému tělu. Jak čteme u svatého Pavla v listě Římanům:

Nevíte snad, že všichni, kteří jsme pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme pokřtěni v jeho smrt? Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom – jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce – i my vstoupili na cestu nového života. Jestliže jsme s ním sjednoceni, protože máme účast na jeho smrti, jistě budeme mít účast i na jeho zmrtvýchvstání. Víme přece, že starý člověk v nás byl spolu s ním ukřižován, aby tělo ovládané hříchem bylo zbaveno moci a my už hříchu neotročili.

Vždyť ten, kdo zemřel, je vysvobozen z moci hříchu. Jestliže jsme spolu s Kristem zemřeli, věříme, že spolu s ním budeme také žít. Vždyť víme, že Kristus, když byl vzkříšen z mrtvých, už neumírá, smrt nad ním už nepanuje. Když zemřel, zemřel hříchu jednou provždy, když nyní žije, žije Bohu. Tak i vy počítejte s tím, že jste mrtvi hříchu, ale živi Bohu v Kristu Ježíši. Nechtě tedy hřích neovládá vaše smrtelné tělo, tak abyste poslouchali, čeho se mu zachce; ani nepropůjčujte hříchu své tělo za nástroj nepravosti, ale jako ti, kteří byli vyvedeni ze smrti do života, propůjčujte sami sebe a své tělo Bohu za nástroj spravedlnosti. (Řím, 6, 3-13)

O bílosobotní vigílii opět obnovíme své křestní vyznání. Je tedy třeba také obnovit ono „umření“. Od toho je postní doba. Máme se během ní umrtvovat. Máme nechat umřít své nezřízené choutky. Každého tlačí bota někde jinde a je na každém, aby se během postní doby zaměřil právě na to, co ho nejvíc svazuje. Pokud si nejsme jisti, co to je, prosme Pána Ježíše a jeho Matku, aby nám to ukázali. Prosme také o milost pomáhající, abychom dokázali alespoň trochu během postní doby pokročit ve ctnosti.

To vám všem vyprošuje a žehná váš otec Karel

■ ■ ■ ZPRÁVY

■ Postní duchovní obnova

V sobotu **14. března** dopoledne od 9 do 12 hodin, zakončená mší svatou. Hlídnání dětí bude zajištěno.

■ Velký jarní farní úklid

Před Květnou nedělí v pátek **3. dubna** od 14 hodin a v sobotu **4. dubna** od 8 do 11 hodin. Zváni jsou všichni, kdo chtějí přiložit ruku k dílu a přispět k čistotě a pořádku v našem kostele. Již předem děkujeme za pomoc.

■ Velikonoční koncert

V sobotu **18. dubna** po večerní mši svaté v 19 hodin v kostele. Po úspěšném vánočním koncertě chystáme koncert velikonoční. Zpěv sopranistky Zuzany Zaimlové doprovodí opět na varhany Soňa Kružíková a na příčnou flétnu Lucie Kreps. Zazní díla A. Vivaldiho, J. S. Bacha, G. F. Händela a W. A. Mozarta. Všichni jste srdečně zváni.

■ Noc kostelů v našem kostele

V pátek **5. června** od 18 hodin. Uvítáme pomoc s programem i organizací. Zájemci, hlase se v sakristii nebo u paní Lídy.

■ Kněžské svěcení bohoslovce Roberta Benno Štěpánka

V sobotu **20. června** přijme náš bohoslovec Robert Benno Štěpánek v katedrále svatého Víta, Václava a Vojtěcha kněžské svěcení. Nezapomínejme na něho v modlitbách.

■ Primiční mše svatá

V neděli **21. června** od 10.30 v našem kostele. Po slavnostní mši svaté zveme všechny na slavnostní agapé v prostorách fary. Uvítáme pomoc s organizací i s přípravou pohoštění. Předem děkujeme.

■ ■ VZPOMÍNKA NA NAŠE ZEMŘELÉ FARNÍKY

V únoru nás opustili dva naši drazí farníci, pan Vlastislav Sixta a pan Jan Sedlák.

Vlastislav Sixta

V úterý 11. února jsme se při zádušní mši svaté v kostele sv. Václava ve Vršovicích rozloučili s panem Ing. Vlastislavem Sixtou. Bydlel ve Vršovicích, ale často přicházel i k nám do Strašnic, snad také proto, aby rozšířil pole působnosti pro své náboženské aktivity. Miloval Boha celým srdcem a zvláštní úctu choval k Panně Marii. Ve svém okolí se snažil víru rozdávat, povzbuzovat vlažné a obětoval pro to hodně svých sil. Každý rok uspořádal vždy 13. ledna pouť do Filipova, kde se ve 4 hodiny ráno koná v kostele Panny Marie – Pomocnice křesťanů slavná mše svatá. Letos byl těžce nemocen, upoután na lůžku, ale přes tělesnou bolest důsledně a nekompromisně dohlížel, aby se pouť uskutečnila.

Pan Ing. Sixta se narodil a žil v Ostrově u Úmyslovic. Na základě informací z kroniky obce se snažil obnovit tradici Mariánských poutí Polabím. Putovalo se za zvuku hudby a s modlitbou růžence z Ostrova do Úmyslovic, kde byla pak sloužena mše svatá. Cestou se procesí zastavilo na místě, kde by podle velkorysého plánu pana Sixty měla být postavena kaple zasvěcená sv. Anně. Pevně věřil, že se to jednou uskuteční, místo je vyhrazeno, projekt vypracován.

Pan Sixta nechyběl na žádných náboženských akcích, jezdil pravidelně do Staré Boleslavi, demonstroval za obnovu Mariánského sloupu. Je o něm také známo, že měl svůj talismanek. Byla to soška Panny Marie z Montichiari, která ho provázela na cestách autem a kterou přinášel někdy k nám do kostela. Pak nám ji nabízel, ať si ji pochováme a pohladíme.

Bude pro nás vždy radostnou vzpomínkou, že mezi námi pan Sixta žil. Věříme, že Panna Maria, kterou tolik miloval a ctil, ho přijala do své náruče a přivede ho do nebeského království. Kéž se tam všichni sejdem!

A. Šm.

Poutě do Úmyslovic i Filipova se budou konat i nadále. Do Úmyslovic je letos plánovaná pouť na neděli 21. června odpoledne. Podrobnosti včas oznámíme.

Jan Sedlák

Zpráva, že pan Jan Sedlák již není mezi námi každého překvapila, v kostele nám bude chybět.

Pocházím z Litoměřicka a znali jsme se od studijních let. Od mládí prakticoval křesťanství ve vztahu k druhým. Jeho vlastnost byla úžasná spolehlivost a schopnost organizace akcí. Měl nadání i hudební – hrál na varhany. Sportovně byl velice zdatný, např. ve volejbalu.

Před 30 roky díky jeho a Irenčině (manželka, pozn. red.) aktivitě zorganizovali ve sportovní organizaci Orel 1x týdně cvičení a hru volejbalu pro starší generaci. Ráda jsem chodila cvičit, skončili jsme z nedostatku pronájmu tělocvičny, protože Orel bohužel vlastní neměl.

Jan nás vždy potěšil pozvánkou na koncert syna Martina a jeho manželky, např. již v roce 2001 na koncert tzv. Martinů collegium. Program byl úžasný: Antonín Dvořák – trio F minor, op 65 a od Bohuslava Martinů Bergerettes. Pro violu, cello a piano. K dostání bylo i CD.

Jan byl tak nadšený otec, všichni jsme hudebníky odměňovali velkým potleskem. Byl to jeden z nejhezčích zážitků.

Ještě nemohu nevzpomenout na naše školní koncerty s prof. Fialou, kterému byl Jan velkým pomocníkem. Ten, kdo špatně zapěl, hned na něho Jan reagoval a doučil jej, byl výborný pedagog.

Nelze na něho zapomenout.

Marie Beková

Nezapomínejme na ně ve svých modlitbách. Nejen na ně, ale na všechny naše zemřelé i těžce nemocné, umírající a osamělé.

■ ■ ■ KRONIKA

■ ■ POTOPA ZATOPILA STRAŠNICE

V sobotu 8. 2. na ZŠ Brigádníků vypukla potopa světa na již tradičním maškarním plese. Malé i větší děti v maskách pomáhali Noemu a zvířátkům postavit archu, najít dvojice od každého druhu zvířete či přinést s holubičkou zelenou větvíčku v zobáčku. Nechyběla ani spousta dalších her, sladká odměna za splněné úkoly, perníčky od Noemovy ženy nebo promítnutí krátkého filmu. Při promenádě masek jsme mohli obdivovat stádo zeber, tygra, prasátko, nevěstu, berušku, princezny, bílou paní a spousta dalších převleků.

Moc děkujeme všem organizátorům a pomocníkům za čas a energii, kterou karnevalu věnovali.

■ ■ ■ NA ROK VE FRANCII 2

S mým manželem máme odjakživa velmi rádi Francii a s touto zemí máme spojené i důležité osobní okamžiky našeho společného života. Bylo tedy jen otázkou času, kdy sem vezmeme na delší dobu i naše děti. Když manžel Ioni přišel s tím, že by do Francie mohl odjet na roční pracovní stáž, bylo rozhodnuto, že celá rodina pojedeme s ním. Pobyt jsem svěřila v modlitbách Bohu, protože je mnohem těžší odjet do zahraničí i s dětmi, ale všechno probíhalo docela hladce, a tak jsme zde.

Je půlka února a v našem regionu opět „řadí“ čtrnáctidenní (zimní) prázdniny. Zároveň se kvapem blíží postní doba, jež ve Francii vrcholí dalšími čtrnáctidenními (velikonočními) prázdninami, v tomto školním roce posledními. Možná to není zcela přesné přirovnání, ale školní režim mi tu připomíná běžce – sprintera. Děti jsou povinně ve škole od rána do večera, krom středy, ale koncentrované úsilí je vykompenzováno čtyřmi dlouhými dvoutýdenními prázdninami. Školní režim v Čechách, kde se na prvním stupni chodí do školy jen dopoledne a během školního roku tolik volných dní není, mi pak připomíná běžce – vytrvalce, neustále se musí vyklusávat. Těžko říct, co je lepší. Naše děti každopádně odpolední vyučování chápou jako velkou nespravedlnost (ve srovnání s českými vrstevníky). Zatímco proti prázdninám neprotestují.

Při sepisování dalších střípků z našeho experimentálního pobytu se ve vzpomínkách ocitám o pár měsíců nazpět, a jestli nevadí časově mimoběžné téma, podělím se o pár událostí z období adventu, nového roku a také dokončím nakousnuté téma svátosti smíření.

1. prosince po setmění se celé město Nîmes jednotně rozsvítilo koncepčně pojatou vánoční výzdobou a já beznadějně

hledala korpus na vytvoření adventního věnce. V jižní Francii jsem adventní věnec viděla jen v kostelích a českých kruzích. Předpokládám, že se tento atribut germánských zemí objevuje spíš při hranicích s Německem, což je vzhledem k rozlehlosti země úplně jiná Francie.

5. prosince skutečně začíná ohlášená, časově neomezená generální stávka, která v některé dny dosud solidně komplikuje (nejen) cestování po Francii i za její hranice. Na Vánoce jsme se málem nedostali do Prahy ani zpět do Francie. V Nîmes navíc každá demonstrace začíná přímo před našimi okny na prostorném bulváru a hlučné stávkování si tak chtě nechtě užíváme plnými doušky. Tiše doufám, že si stávkující také naordinují prázdniny.

8. prosince se každoročně slaví svátek Neposkvrněného početí Panny Marie (*l'Immaculée Conception*), zvaný též jako Svátek světél (*Fête des lumières*). V Nîmes rodiny s dětmi vytvořily světelný průvod plný svíček a lampiónů, který prošel ulicemi od kostela sv. Pavla do středu města na prostranství před katedrálou. Zde byl zakončen slavnostní mší svatou a zároveň inaugurací pohyblivého folklorního betléma (zatím bez Svaté rodiny). Bylo to nádherné, i když mnohem skromnější než pověstný „Svátek světél“, který se každoročně slaví v Lyonu, kde se kreativně rozzáří celé město.

13. prosince se téměř celá škola zúčastnila živých jesliček v katedrále. Pro

žáky, alias herce, to byl spíš ospalý zážitek, protože se začínalo poměrně pozdě večer a výsledek se blížil dnes již zapomenutému žánru tzv. živému obrazu Járy Cimrmana; někdo celou dobu seděl (Panna Maria), někdo 10 vteřin troubil (anděl), jiný ušel pár metrů, poklekl a šel se odložit na předem určené místo u jesliček (což byli skoro všichni ostatní herci, představující všemožné postavy, které se vypravily pozdravit svaté novorozeně), ale pro diváky to byla úchvatná podívaná. Zvláště, když Ježíška „hrálo“ skutečné miminko, u jesliček bečela živá ovečka, poštekával pes, v košíku kejhala husa a synchronizované světelné i zvukové efekty podbarvené hudbou byly na vysoce profesionální úrovni. Bývaly prý doby, kdy byl přítomen i velbloud, oslík a vůl a průvod chodil po ulicích města.

10. ledna byli všichni do školy pozváni na skutečnou francouzskou delikatesu, sladký tříkrálový koláč, který se vždy rozdělí na tolik porcí, kolik je zrovna okolo osob. Ten, kdo ve svém kousku nalezne zapečenou postavičku krále (nebo fazoli), se sám stává králem a na hlavu je mu posazena královská koruna (v pekařstvích se papírové koruny prodávají rovnou s koláči). Je tedy nutné jíst opatrně a křehounké těsto si náležitě vychutnávat.

19. ledna proběhla v katedrále další školní slavnost, tentokrát pro žáky a jejich rodiny, kteří se během školního katechismu připravují na křest nebo na první svaté přijímání. Musím říct, že i když jsem z efektivity francouzského školství mírně řečeno rozpačitá a zpětně doceňuji dosavadní kvality školství českého, jsem velmi vděčná za společensko-duchovní atmosféru v naší konkrétní francouzské škole. Od samého počátku se učitelé i žáci snaží naše tři introvertní děti, které přijely do cizího prostředí bez znalosti místního jazyka, citlivě zapojit do všech povinných i neformálních aktivit. A mne ostatně také,

protože stejně téměř nestíhám pracovat na dálku pro Prahu, jak jsem si ve svých různých představách plánovala. Mnohem jednodušší je žít přítomností tam, kde se zrovna fyzicky nacházím. Ne ve všech školách je ovšem stejný přístup.

Svatost smíření a další postřehy nejen z kostela

Minule jsem se lehce dotkla tématu svátosti smíření. Považuji to za dosti křehké a osobní téma, a velmi nerada bych cokoli zobecňovala či hodnotila. Abych učinila za dost formalitám, dodávám obligátní větu, že následující řádky jsou výhradně můj úhel pohledu a vychází z mých omezených francouzských i jiných životních zkušeností.

Nicméně moje domněnka, že se ve Francii od této svátosti již delší dobu zvolna opouští, mi byla potvrzena z více stran. Když jsem si tuto skutečnost poprvé uvědomila, byla jsem upřímně překvapená. Francie je přece katolická země, ne?!? A katolíci se zpovídají... nebo (už) ne? Co mě dále udivovalo, byla častá otázka, kterou jsem prakticky neustále dostávala, jestli jsem „croyante“ (věřící) nebo „pratiquante“ (praktikující), „car nous sommes aussi croyants mais on ne pratique pas“ (protože my jsme také věřící, ale nepraktikujeme). Jako by si na tomto rozlišení zakládali... Zatímco v Praze máme stále (ne)skutečný luxus možnosti dojít si ke zpovědi téměř kdykoli se nám zamane, v Nîmes bylo pro mě docela obtížné zjistit, kdy a kde se běžně zpovídá (mimo období adventu či půstu). Zřejmě není zvykem, nebo není potřeba, aby byl kněz automaticky k dispozici před každou mší svatou (někde ano, a to pouze v neděli). Informace nejsou snadno k nalezení ani na vývěskách kostelů, často ani na internetu. Je třeba se ptát kněží či farníků, kteří jsou v obraze. Zkoušela jsem zjistit, jak to chodí nejen v Nîmes, ale i v Lyonu, kde slouží náš dlouholetý kamarád,

vrstevník, katolický kněz, otec Sébastien (známe se totiž z dob studií, kdy byl ještě v semináři, přičemž vysvěcen na kněze byl jen pár dní před naší svatbou). V obou případech v určité dny a hodiny funguje pro celé město jedna stálá zpovědní služba, např. dvě hodiny v sobotu a dvě hodiny ve středu (protože středa je den, kdy mají francouzské základní školy volno, a spousta dospělých má proto „speciální“ pracovní režim). Penitentů je velmi málo. Říkají to sami kněží i laici a ani já jsem si nikdy nevšimla fronty na zpověď, jak to znám z Čech, která by mne k ní navedla. A to ani na Dušičky nebo před Vánoci. Je ovšem pravda, že jsem stav zpovídání v kostele nekontrolovala. Nicméně 14 dní před Vánoci byl vytištěn letáček s rozvrhem zpovědí a možností se vyzpovídat bylo dostatek, včetně tzv. Dopoledne odpuštění, Noci odpuštění a společného slavení svátosti smíření. Protože jsem byla u „klasické“ svátosti smíření v běžné dny, nevím, jak tyto události probíhaly, ale zřejmě se jednalo o liturgii svátostného smíření pro více kajících s následnou soukromou zpovědí (nejedná se tedy o hromadné rozřehšení bez soukromé zpovědi, jak jsem se nejdříve upřímně lekla).

Sébastien mi vysvětlil, že podle nového ritu druhého vatikánského koncilu se i pro soukromou konfesi doporučují tři následující body: liturgie slova, čas naslouchání a „biblická proklamace“ (to je neumělý překlad, zřejmě se jedná o „bohoslužbu slova“, jako u každé jiné svátosti). V praxi to znamená, že je během přípravy na svátost smíření kladen zásadní důraz především na četbu evangelia (buď vybraného odstavce, nebo denního evangelia). Člověk má tak možnost zkoumat své svědomí ve světle Písma a přímo s ním konfrontovat své myšlenky, slova i skutky. Během samotné svátosti kající nahlas čte úryvek vybraného evangelia, nad kterým

zpytoval svědomí, a teprve následně se zpovídá ze svých hříchů, které evangelium osvětlilo. Tato praxe jednak zabraňuje automaticky odříkávat pořád ty samé hříchy, ale hlavně evangelium, živé Boží slovo, má moc zprostředkovat nový pohled na náš život. Principiálně se lidé nemají zpovídat z obecností, jako je pýcha, závist, obžerství, ale měli by jednoduše vyjmenovat své konkrétní skutky, které jsou považovány za špatné, aniž by vysvětlovali okolnosti a ospravedlňovali se. Sébastien mou skrupulózní duši každopádně ujistil, že zejména naše děti nemají přestat chodit k přijímání jednoduše proto, že nejsou schopny se ve francouzském jazyce vyzpovídat.

Zároveň mi to nedalo a hledala jsem na internetu informace ohledně stavu katolické církve ve Francii i klesajícím počtu zpovědí a jeho příčině. Mnoho jsem toho nenašla. Narazila jsem ovšem, kdyby to někoho zajímalo, na článek nazvaný „La crise du sacrement de pénitence dans le catholicisme français des années 1960-1970“ (Krise svátosti pokání ve francouzském katolicismu v letech 1960–1970) z roku 2015 od pařížského profesora G. Cucheta. V článku jsou hledány kořeny krize, související s celkovým vyprázdňením kostelů, vrcholící během zmíněných let a jejíž důsledky jsou dodnes velmi citelné. Píše se v něm např. o dopadech druhého Vatikánského koncilu (1962 – 1965) na život církve, o „rozpojení“ svátostí smíření a svátostí přijímání, o podceňování viny i podceňování Zlého, o celkové filozofii odstoupení od povinností, o problematice zpovídání žen začátkem 20. století, o hromadném vyznávání hříchů a odpuštění vin (nový římský rit z roku 1974), o antikoncepci (encyklika Pavla VI. Humanae Vitae, 1968), atd., což všechno ukazuje na velmi komplexní a dlouhodobou záležitost, kterou nelze shrnout do jednoho

odstavce, zvláště když nejsem teolog ani profesionální překladatel.

Zároveň vidím, že jsou farnosti velmi živé, jak jsem se zmínila již minule, a nemohu z výše zmíněného vyvodit, že by Francouzi přestali vnímat pojmy dobra a zla. Např. mě fascinuje jejich přístup k lidem bez domova. Kolikrát jsem viděla, s jakou grácií i úctou (všeobecně upovídání) Francouzi rozšafně diskutují s lidmi, žebrajícími na ulici nebo před kostelem, zatímco v peněžence hledají mince.

Další střípek: jednou jsme omylem zavítali na tradiční mši slavenou podle tridentského ritu a musela jsem obdivovat četné rodiny s předškolními dětmi, že tak dlouhý obřad v latinském jazyce, s knězem obráceným zády k věřícím a mizejícím v zamlženém oparu kadidla, přežijí v psychickém i duchovním zdraví. I klasické koncilní mše bývají delší a jaksí opulentnější než v Čechách, na což si naše děti stále nemohou zvyknout a chtějí prchat nejlépe hned po přijímání.

Také mne vždy zaujala taková malá vestavěná místnůstka, nejrůznějších podob, kterou jsem viděla snad ve všech mnou navštívených kostelech po celé Francii. Jmenuje se „Accueil“, což se dá přeložit jako přijetí či přivítání, případně přijímací místnost. V rámci jedné farnosti je spravováno více kostelů a vždy v jednom z nich každý den dopoledne a odpoledne sedávají laici, kteří jsou ostatním lidem k dispozici, abych jim poskytli informace, pomohli, nasměrovali... Nebo se mi moc líbí společné večere v domácnostech. Já to zažila ve specifickém prostředí studentské farnosti v Lyonu, kdy jeden starší manželský pár u sebe doma každý měsíc přijímal zahraniční studenty Erasmu, aby si vzájemně uvařili svá národní jídla a tím se mezinárodně obohatili. V Nîmes jsem se nezúčastnila, ovšem dlouhý seznam manželských párů a rodin, kteří jsou

zapojeni, mne zaujal. Laici jsou angažovaní i do neformálního vítání příchodících farníků na nedělní mše, při kterém zároveň rozdávají vyčištěné písně a ohlášky.

Co bych závěrem ještě ráda dodala? Ve Francii je spousta nádherných duchovních míst. Velmi ráda mám např. Taizé, kde jsem několikrát pobývala na mezinárodních duchovních pobytech pro mladé. Protože nemáme automobil (a i díky stávce) je většina poutních míst pro nás hůře dostupná. Prozatím se nám podařilo dojet na impozantní poutní místo k Panně Marii báňské v nedalekém městě Alès (viz foto). Dřívější město plné uhelných dolů bylo svěřeno pod ochranu Panny Marie, což připomínají dvě její sochy v nadživotní velikosti. Jedna pod kopcem, osazená na střeše kostela de la Rochebelle, symbolicky objímající město, druhá pětimetrová na vrcholu kopce, žehnajíc, svou bělostí zářící několik kilometrů široko daleko do celého okolí. Takovou sousedku bych si přála mít.

Dodatek a oprava minulého článku: co se týká nepracovních dní ve Francii: na Velký pátek státní svátek není (krom tří departmentů, aby to nebylo jednoduché) a státní svátek na Seslání Ducha sv. byl nedávno zrušen. Celých 20 let, co jezdím do Francie, jsou velká obchodní centra v neděli zcela zavřená. A po celou tu dobu se někteří obchodníci snaží, aby se mohlo pracovat i v neděli.

Veronika Bešťáková

Exorcisté označují zlé duchy, kteří jsou předáváni z jedné osoby na druhou, jako „generační duchy“. Důvodem označení těchto duchů jako „generačních“ je to, že jsou nejčastěji pozorováni při přechodu z rodičů na děti. Generační duchové jsou obvykle předáváni, když jeden člověk spáchá nějaký druh těžkého hříchu a tím přivede démona do domácnosti. Jakmile tam je, začne proces pokušení a ovlivňování ostatních v domácnosti, aby se k těmto lidem mohl připojit. Přenos generačních duchů není jen mezi rodiči a dětmi, ale může nastat, když jsou lidé v úzkém kontaktu mezi sebou po dlouhou dobu, když žijí nebo pracují s jinou osobou. Tento proces není mechanický ve smyslu nějakého viru, šířícího se vzduchem. Předávání generačních duchů je duchovní realitou, která nastává v důsledku různých faktorů, včetně: stavu duše toho, kdo přijímá generačního ducha (je méně pravděpodobné, že bude zasažen někdo ve stavu milosti; člověk ve stavu smrtelného hříchu postrádá ochranu); vztah, který má člověk s osobou (náchylnější jsou děti pod autoritou rodičů); něčí duchovní život (čím více medituje, modlí se, pravidelně přijímá svátosti, zejména svatě přijímání a zpověď, tím méně bude zasažen); užívání svátostin (například medailka svatého Benedikta, škapulíř nebo svěcená voda, které poskytují určitou ochranu).

Někteří psychologové by jednoduše popsali chování dítěte jako „naučené“ od rodiče. I když to může být pravda, přece existují určitá chování, o kterých zpovědníci dosvědčují, že je děti získaly od generačního ducha, protože sami nemají žádnou přímou znalost hříchů rodičů. Příkladem je zpověď devíti nebo desetiletého, který nebyl

vystaven pornografii nebo něčemu neslušnému, ale najednou začne trpět vážnými a neutuchajícími pokušeními proti šestému přikázání. Je to proto, že otec domu pravidelně sledoval pornografii nebo opakovaně upadal do těžkého hříchu proti šestému a devátému přikázání.

Generační duchové mohou zůstat s jednou osobou v rodině a mohou být přenášeni skrz následující generace, čtvrté, páté nebo dokonce ještě více. Generační duch může někdy přeskočit některé lidi v rámci jedné generace díky tomu, že Kristus určuje každý detail duchovního boje člověka a může blokovat přenos generačního ducha na konkrétního jednotlivce. Generační duchové mohou být blokováni a odstraněni z rodokmenu členy rodiny s pomocí různých modliteb.

To je však téma jiného článku. Tématem tohoto článku jsou generační duchové posledních pěti generací. Démoni převracejí řád stanovený Bohem a dělají to často tak, že napodobují věci Boží. Bůh přiděluje každému člověku strážného anděla, což patří k běžnému katolickému povědomí. Mnoho katolíků ovšem neví, že zbožná tradice také učí, že Bůh přiděluje anděly strážné rodinám, společnostem, určitým budovám, kostelům, farnostem, státům, zemím a regionům. Démoni toto převracejí. Z Božího dopuštění postihují někteří démoni rodiny, korporace, farnosti, země a regiony. Ale jednou z oblastí, která bývá v této diskusi často přehlížena, je to, jak démoni převracejí řád stanovený Bohem ohledně konkrétních generací.

Každá generace má určité „povolání“. Termín povolání tu není použito ve vlastním nebo přísném smyslu slova, jako povolání ke kněžství nebo k náboženskému životu, ale

ve volném smyslu – naznačuje, že každá generace je povolána Bohem k plnění určitých úkolů, k boji s určitým zlem, dosažení určitých dokonalostí atd. Bůh přiděluje k ochraně této generace anděla a někdy je to tento anděl, kdo jí pomáhá překonat problémy, kterým čelí. Z Božího dopuštění však démoni také postihují generaci. Není třeba doktorátu z morální nebo spirituální teologie, abychom viděli, že církve a svět jsou morálně i duchovně ve velmi špatném stavu. Jak jsme se do toho dostali?

Mnoho solidních vědeckých prací ukázalo, jak nás propojení idejí a proud dějin dostalo do tohoto bodu, ale málokdy se kterýkoli z těchto vědců dotkne mimopřirozené strany rovnice. Odpověď na to, jak jsme se sem dostali, je složitá a zahrnuje mnoho různých činitelů, příčin a účinků, takže zjednodušit vysvětlení špatného stavu věcí na pouhý „mimopřirozený problém“ by bylo příliš snadné a úzké. Duchovní síly pohánějící historii jsou však skutečné a to proto, že ovlivňují skutečné lidi, kteří svým omezeným způsobem řídí tok dějin. Samozřejmě, že Bůh je „Pánem historie“ a tok dějin závisí v konečném důsledku na něm, ale Bůh do jisté míry používá k determinaci historie sekundární příčiny (lidské bytosti).

Účelem tohoto článku je prozkoumat duchovní příčiny toho, jak jsme se sem dostali – tím, že se zaměříme na poměrně úzkou oblast duchovní reality – demony, přesněji řečeno, generační duchy. Ne každý člověk v konkrétní generaci bude ovlivněn konkrétním generačním duchem této generace. Účelem tohoto článku není mluvit o jednotlivcích a jejich duchách, ale o tom, jak každá z posledních pěti generací měla

generačního ducha, snadno identifikovatelného, který ji postihl. Nakonec budeme hovořit o šesté generaci, která se nyní rodí, jejíž směr, pokud šestý generační duch dostane svůj prostor, nebude dobrý.

Ztracená generace

Nejprve se vraťme ke generaci, která dospěla v průběhu první světové války a krátce po ní; tato generace se stala známou jako „ztracená generace“¹, což je pojem popularizovaný Ernestem Hemingwayem v románu *I slunce vychází*. Tato generace je také známa jako generace první světové války a viděla všechno od příchodu automobilu do každodenního života (někteří z nich ještě dokonce mohli orat pole s koněm) až po člověka, kráčejícího po měsíci. Je to složitá generace, protože část této generace nepřijala hodnoty svých rodičů, ale místo toho se oddala hédonismu. Většina členů této generace se však řídila tradicemi svých rodičů, zejména v oblasti náboženství.

Jedním z charakteristických znaků této generace bylo přijetí utrpení. Podle mé zkušenosti, ze zkušenosti mnoha dalších a z toho, co čteme, toto je generace, která byla schopna trpět, aniž by si stěžovala. Prošli první světovou válkou (ačkoli většina v ní nebojovala); prošli velkou hospodářskou krizí; prošli také druhou světovou válkou a většina z nich také v této válce nebojovala. Schopnost vydržet utrpení a nabídnout ho jako oběť však byla téměř na úrovni instinktu. Ve skutečnosti pro ně utrpení bylo takovou součástí života, že mluvit o tom by bylo jako mluvit o růstu trávy. Život byl utrpení, *valle lacrimarum* – slzavé údolí – a tak se o tom prostě nemluvalo.

¹ Pro každou generaci existuje celá řada jmen a popisů jejich charakteristik, které lze najít

při libovolném zběžném vyhledávání na internetu.

V tom dle mého odhadu spočívá začátek problému, který by mohl vést k úplnému zhroucení společnosti. Generační duch ztracené generace byl duchem nekomunikace. Tato generace jednoduše nemluvila se svými dětmi a nepředala jim schopnost obejmout svůj kříž, přijmout utrpení proto, že to je ctnost, tak, jak toho předtím sami byli schopni. Není to vědomá chyba z jejich strany, podle toho, co lze poznat, ale je to společná zkušenost jejich dětí, z nichž mnohé jsou dnes ještě naživu a dosvědčují pravdivost tohoto pozorování. Byla to generace askeze a jednoduchosti: vlastnili jen to, co potřebovali, nic víc a nic méně. Částečně to bylo důsledkem utrpení velké hospodářské krize, částečně prostě z toho, že po celý život neměli mnoho peněz. Jednoduchost a askeze však byla známkou toho, že si ani po tom, co utrpení skončilo, nic nedopřáli; to přijde v pozdější generaci. Abychom si mohli dopřávat, musíme se nejprve vyhnout utrpení.

„Největší“ generace?

Tom Brokaw vytvořil termín „největší generace“, aby popsal generaci, která vyrostla ve Spojených státech během Velké hospodářské krize a bojovala ve druhé světové válce, a také ty, jejichž produktivita na domácí frontě války rozhodujícím způsobem přispěla k válečnému úsilí. Brokaw se domníval, že to byla největší generace, jakou kdy jakákoliv společnost vyprodukovala a že tato generace bojovala nikoli pro slávu a uznání, ale proto, že to prostě byla správná věc. Tato generace je někdy označována jako G. I. generace.

Je však těžké sdílet nadšení pana Brokawa pro tuto generaci. I když je pravda, že muži a ženy této generace jsou jedni z nejdecentnějších lidí, se kterými se člověk setká, tato generace obsahovala chybu, která spustila kaskádu událostí, jež by nás

přivedla k nejhoršímu stavu v nedávné historii. Tato generace vyrostla během Velké hospodářské krize, ale své utrpení, kterým procházela, nepřijala. Nepřijali svůj kříž způsobem, jak to udělali jejich rodiče. Bojovali za druhé světové války, ale vrátili se s tím, že „toto se již nikdy nemůže opakovat“. Za jejich velkými činy byl duch, který nebyl ochoten trpět. Byli schopni se zapřít, dokonce snadno, když to bylo nutné, ale nelíbilo se jim to.

Jich generačním duchem byl nedostatek umrtvování, nepřijetí utrpení. Jak můžeme takto obvinit generaci, která pro tuto zemi tolik udělala, bojovala za druhé světové války a měla punc tvrdých dělníků? Dělal to proto, že jejich cílem nebylo dosažení duchovní dokonalosti skrze ctnost. Spíše to bylo získat něco materiálně lepšího, především pro jejich děti. Dopřáli svým dětem, jak probereme v příští generaci, do té míry, jak mohli v mezích slušnosti, ale přesto jim dopřáli.

Dopřáli jim tím, že jim dali věci, před kterými by předchozí generace varovaly. A dopřáli jim také tím, že odstranili jakékoli překážky pro to, aby si mohli užívat. Jak to víme? Nezapomínejme, že toto je generace, která zablokovala předání církevní tradice. Proč? Protože následování tradice vyžaduje sebekázeň, sebekontrolu a především sebebopření. Pokud má člověk předat tradici neporušenou, může tak učinit pouze tak, že sám sebe upozadí, ujistí se, že do ní nevkládá sebe, a předá ji bez poškození. „Největší“ generace nic podobného neudělala. Právě tato generace vytvořila II. Vatikánský koncil a jeho následky. Právě tato generace způsobila v církvi uvolnění disciplinárních požadavků. Byla to generace, která umožnila, aby v církvi žilo disidentství, neortodoxie a nemorálnosti. Právě tato generace začala zametat pod koberec

problém pedofilů², homosexuální problém mezi kněžími, která odmítla a nevyuocovala ani nevyužívala nemorálnost antikoncepce. Důsledkem bylo, že této generaci byla předána církev, která by podle některých ukazatelů mohla být považována za kvetoucí morálně, duchovně a finančně, a oni nám předali církev, jejíž členové jsou v duchovním, morálním a finančním bankrotu.

K udržení kázně, udržování pravověrnosti, udržování dobra církve bylo nutné sebezapření a obětí kříže. Místo toho bylo dáno čestné místo dopřání si „objetí moderního světa“. Je nesporné, že „největší“ generace je jednou z nejhorších generací v historii církve, protože za této generace byl povolen, propagován a přijat modernismus (jedna z nejhorších herezí – ne-li ta nejhorší hereze – v historii církve). A co jejich děti?

Baby Boomers

Baby Boomer je osoba, která se narodila v období demografického rozmachu po druhé světové válce v letech 1946 až 1964, podle amerického sčítání lidu. Tato generace je také známá jako „Hippie generace“ - označuje subkulturu hippie, která původně vznikla ve Spojených státech v polovině šedesátých let. Hippies přijali neuspořádané hodnoty Beat generace, vytvořili si vlastní komunity, poslouchali psychedelickou rockovou hudbu, podporovali sexuální revoluci a někteří z této generace používali různé formy drog, aby zažily změněné stavy vědomí. Tato generace dospěla v době, kdy jí technologie

umožnila si dopřávat skrze různé neuspořádané činnosti, do kterých se zapojili. Generačním duchem generace Baby Boomer je neposlušnost skrze nemírnost. Protože jim „Největší“ generace dopřávala a nepředala jim tradice svých otců, které vyžadovaly disciplínu a sebezapření, bylo generaci Baby Boomers dovoleno oddávat se různým formám nemírnosti. Vyjma těch, kteří odešli do vietnamské války, bylo v jejich životech jen velmi málo obtíží, kromě těch, které nakonec připisovali rodičům.

Tato nemírnost vedla k neposlušnosti. Poslušnost je ctnost, díky níž je člověk schopen snadno se nechat vést někým, kdo ví víc nebo je nad ním. Díky tomu, že choutky, když jsou díky nemírnosti ponechány samy sobě, netolerují odmítnutí, Baby Boomers se stali neposlušnými. Neboť, aby někdo mohl být veden, je třeba sebezapření. Vyžaduje to ochotu být ponížěn tak, že se odhalí nevědomost a pošetilost, aby pak mohlo být ukázáno, co je správné. Nemírnost ovlivňuje úsudek³ také tím, že si člověk myslí, že to, co je ve skutečnosti hříšné, je morálně přijatelné. Svátý Tomáš podotýká, že jedním z účinků chlípnosti je nenávisť k Bohu, protože On zakazuje používat plodivé schopnosti neuspořádaným způsobem⁴. Nenávisť k Bohu je prostě tou extrémní neposlušností, když člověk, aby byl poslušný, musí odložit to, co chce dělat, aby mohl dělat to, co je správné.

Neposlušnost však v této generaci vedla k hluboké bezbožnosti. Zbožnost je ctnost, kterou člověk ctí ty, kteří jsou nad

² Skutečnost, že Posvátná kongregace pro řeholníky vydala v roce 1961 dokument (Religiosorum institutio), který varoval před vysvěcením homosexuálů, bylo znamením toho, že „největší“ generace je před tím připustila.

³ Viz Otec Chad Ripperger, Úvod do vědy o duševním zdraví, sv. 1, Ch. 9, a sv. 3, část II, sekce D (str. 747-752).

⁴ Tamtéž.

ním. Baby Boomers prostě rozvinuli bezbožnost odmítnutí Tradice⁵ „Největší“ generace, která ji před tím zablokovala. „Největší“ generace si neuvědomila, že pokud nepřijme svůj kříž, jedním z největších křížů, který ponese, bude pohled na děti, které budou nedisciplinované, neuctivé vůči autoritě a nevázané. Baby Boomers jsou dobrým příkladem slov: „co kdo zaseje, to také sklídí.“⁶

Ale bezbožnost nebyla namířena jen vůči rodičům. Zbožnost je dvojsečná ctnost, ve které člověk nejen ctí své nadřízené, ale také náležitě pečuje o ty, kdo jsou pod jeho péčí. Baby Boomers jsou charakterističtí neschopností být vedeni, neúctou k autoritě, hlasitým dožadováním se moci pod rouškou „demokracie“ nebo lstivým obviňováním autority z diktátorství. Jakmile se jim však podaří získat postavení autority prostřednictvím „demokracie“ nebo jinými prostředky, buď jsou nemilosrdní, neberou ohled na dobro svých podřízených, jsou sobečtí a příliš nároční, nebo se prostě nestarají o stav věcí jim svěřených nebo lidí pod sebou.

Generace X a Y

Děti Baby Boomerů jsou známé jako „generace X“ a „generace Y“. I když se zdá, že neexistuje všeobecně uznávané časové zařazení těch, kteří tvoří Generaci X, termín obecně zahrnuje lidi narozené od časných šedesátých let až do počátku osmdesátých let, obvykle ne později než 1981 nebo 1982. Tato generace se někdy nazývá „třináctá generace“. Generace Y⁷ popisuje

demografickou kohortu následující po Generaci X. Autoři použili pro definování této generace data narození sahající od poloviny sedmdesátých let do konce osmdesátých let, začátku nebo poloviny devadesátých let nebo až do počátku let 2000. Tato generace je také známá jako „Já generace“, protože členové této generace jsou známí svým narcismem. Často se vyznačují nárokovostí svého myšlení.

Generační duch generace X a generace Y je duch amorálnosti nebo absence religiozity. Členové této generace se často vyznačují hezkou osobností, s níž je snadné vyjít a nemají zlou povahu. Nejsou „nemorální“ ve smyslu, který uvidíme v příští generaci. Je nepravděpodobné, že by ukradli majetek někoho jiného, ublížili ostatním nebo se hádali s ostatními. Mají sklon nevidět smysl náboženství a je to generace, které poprvé bylo dovoleno „vybrat si, jaké náboženství bude vyznávat“. To připravilo půdu pro šestou generaci, která je jejich potomky.

Generace Z

„Generace Z“⁸ je běžné jméno ve Spojených státech a dalších západních zemích pro skupinu lidí narozených od počátku 90. let do současnosti s nejranějším datem počínaje rokem 1990. Tato generace je ta, která je úplně ponořena do technologie. Je to generace bez koherentního morálního kodexu, náboženské doktríny nebo společenských norem. Je to také generace, která byla ponechána v mateřské školce, kde jim nebyla nikdy poskytnuta žádná morální

⁵ Viz připravovaná kniha tohoto autora Zavazující síla tradice.

⁶ Galatským 6,7

⁷ Generace Y je také známá jako Millennial Generation (nebo Mileniálové), Facebook

Generation, Generation Next, Net Generation nebo Echo Boomers.

⁸ Generace X je také známá jako generace M (pro multitasking), generace C (pro připojenou "Connected" generaci), Síťová generace nebo Internetová generace.

výchova. Na rozdíl od generací X a Y, které mohly dostat výprask nebo pokárání, když udělaly něco špatného, ačkoliv nebyly příliš poučeny o tom, proč je to špatně, tato generace od svých rodičů nedostala vůbec žádnou morální formaci. Pokud přijali nějakou morální formaci, bylo to spíš to, co je běžné v dnešní kultuře, kde jsou hříchy často popisovány více z hlediska toho, jak někdo poškozuje životní prostředí, než jak urazil Boha. Je to generace, která skončila s opravdu malým nebo žádným morálním kompasem. Z tohoto důvodu jsou ti starší této generace zasaženi duchem zkaženosti. Jak lze získat jakýmkoli zběžným prohledáváním na internetu, mnoho ze starších členů této generace se účastní forem činnosti a chování, které by prostitutky minulých věků měly tu slušnost odmítnout. Toto je inverzní generace v tom smyslu, že to, co považují za přijatelné (pojem „morální“ se v této generaci nepoužívá, protože psychologii se podařilo toto slovo redukovat na pejorativní), je opakem toho, co by „největší“ generace považovala za přijatelné, všechno od spoluzití před manželstvím jako standartu až po nahlížení na „manželství“ stejného pohlaví jako „nic, co by se mělo řešit“, protože nejsou schopni pochopit, proč s tím ostatní mají problém. To však nedopadne dobře, protože mladší členové této generace začínají vykazovat známky ducha, který se projeví naplno v příští generaci.

Šestá generace

Tento autor odkazuje na příští generaci, z níž někteří členové jsou mladší pěti let a která bude pokračovat přibližně příští desetiletí, jako šestá generace, protože se jedná o šestou generaci od ztracené generace. Tato generace bude mít ducha naprosto jiného než ostatní generace. Exorcisté vědí, že zasvěcení do okultismu je téměř vždy dosaženo skrze

nemorálnost, zejména nemorálnost v oblasti šestého a devátého přikázání. Jakmile si člověk v těchto oblastech plně dopřává, démoni ho začnou vést k uctívání démonů a k zapojení do démonických aktivit, jako je čarodějnictví. Pomalý sestup předchozí generace do sexuální zkaženosti generace předešlé, poháněný kvetoucím pornografickým průmyslem, otevřel dveře duchu pohanství.

Máme už možnost pozorovat známky tohoto ducha: nesmírně úspěšnou sérii Harryho Pottera, ságy Twilight a další upírské a vlkodlačí filmy. Jedna věc, která stojí za zmínku, je to, jak svázaná je generace Z se sérií Harry Potter a jak vehementně budou rodiče generace Z bránit právo jejich dětí číst tyto knihy a sledovat tyto filmy. Navíc je neřest zvědavosti v plném rozpuku s příchodem všech forem paranormálních televizních pořadů a filmů, stejně jako s drastickým vzestupem čarodějnictví, jak si toho všimli exorcisté a další kněží. Jak světci, teologové a exorcisté poukazovali po staletí, neřest zvědavosti je jednou z hlavních bran k okultismu. Zvědavost se zde nepoužívá v hovorovém smyslu, když se někdo prostě chce dozvědět více. Spíše se používá k označení intelektuálního zlovyku, ve kterém člověk hledá znalosti, které nejsou vhodné pro jeho životní stav. Církevní otcové poznamenali, že prvním hříchem Evy byla zvědavost a exorcisté z opakovaných zkušeností vědí, že děti a dospělí, kteří neovládají svůj zájem o okultní praktiky nebo věci týkající se démonů, se nakonec mohou ocitnout v jejich společnosti. Ale nemylme se. Trajektorie morální zkaženosti a zvědavosti v okultních záležitostech bude mít za následek, že příští generace bude chtít nebo skutečně bude uctívat jiné „bohy“.

Závěr

Od prosté generační mezery mezi ztracenou generací, která nikdy plně nekomunikovala ctnost přijetí utrpení, až po „největší“ generaci, ve které nikdy nebyla přijata ochota trpět, od dvou generačních duchů inkomunikace a neochoty trpět, nevidaný duchovní a morální kolaps společnosti, dosahuje svého zenitu. Od jednoduchého ducha, který vedl generaci k tomu, aby odmítla utrpení, umožnila svým

dětem, aby si užívaly, postavila tato generace následující generace na cestu, kterou by si s největší pravděpodobností nikdy nedokázala představit. Přichází generace, která bude úplným převrácením tradice předávané uvnitř i navenek církve. Bůh však člověka neopustí: zdá se, že dětem mladší generace jsou dány mimořádné milosti, které byly před tím viděny jen zřídka.

přeložil P. Karel

Fr. Chad Ripperger, FSSP mnoho let učil dogmatickou teologii na severoamerickém semináři kněžského bratrstva sv. Petra. Má Ph.D. v oboru filozofie a magister studia teologie ze semináře Svatých apoštolů v Cromwellu v Connecticutu.

■ ■ ■ PRO DĚTI

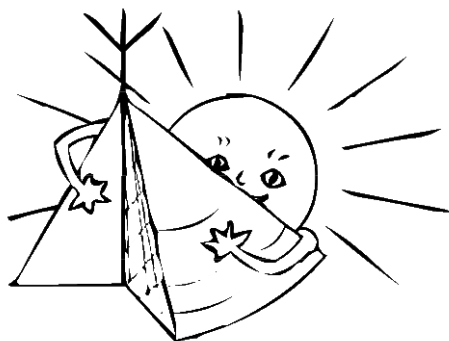
Milé děti,

první úkol našeho letošního postního kříže je: „Dokážu být opravdu spravedlivý a kamarádský?“

Spravedlivý člověk přeje stejné dobro sobě i druhému. Pán Ježíš říká: „**Jak byste chtěli, aby lidé jednali s vámi, tak jedněte vy s nimi.**“ (Mt 7,12). Toto je Zlaté pravidlo. Ježíš nás v evangeliu učí, že pro druhého máme udělat aspoň tolik, jako pro sebe. Možná i něco málo přidat. Jako když na zmrzlinu navíc nasypeme barevné cukrové kuličky.

Zacheus, ten nepoctivý malý celník, chtěl strašně moc vidět Ježíše. Vylezl tedy na strom. Když Ježíš poznal, jak moc si přeje se s ním setkat, pozval se k němu na návštěvu a kamarádsky si s ním povídal. A Zacheus se změnil, slíbil, že všechno napraví a co ukradl, vrátí. (L 19, 1-10)

Slepého žebráka Bartimea si u městské brány v Jerichu nikdo nevšímal. Když volal na Ježíše a prosil o pomoc, lidé ho okřikovali, ať neotravuje a je zticha. Ježíš se přesto zastavil, bylo mu Bartimea líto a uzdravil ho. On hned šel s ním a stal se jeho učedníkem. (Mk 10, 46-52)

Římské okupační vojsko neměl v Izraeli nikdo rád. Přesto jeden setník přišel za Ježíšem, že je jeho sluha nemocný, ochrnutý a hrozně trpí. Ježíš slíbil, že za ním zajde a uzdraví ho. Setník mu odpověděl: „Pane, nezasloužím si, abys vešel do mého domu. Ale řekni jen slovo, a můj služebník bude uzdraven.“ A stalo se. Takovou měl víru. (Mt 8, 5-13)

A vás děti, vás má Ježíš opravdu moc rád. Když od něho tenkrát lidé děti odháněli, aby nerušily, zlobil se na ně. Jen ať k němu přijdou. Rád je choval a povídal si s nimi. (MK 19,13-15)

Do zpravodaje by se nejspíš vůbec nevešlo všechno to, co pro nás Ježíš udělal a stále dělá. Má nás opravdu rád a je stále s námi. Aby nám pomohl dostat se do nebe, zemřel za naše hříchy na kříži. Jak se mu za všechno dobré a statečné můžeme odvděčit? Jak mu ukázat, že mu děkujeme, že chceme být lepší, že chceme být jako on, že ho máme rádi? V evangeliu svatého Matouše najdeme jeho radu: **„Amen, pravím vám, cokoli jste učinili jednomu z těchto nepatrných bratří, mně jste učinili“.** (Mt 25,31-46). Pro Ježíše je důležitý každý člověk. I ten, se kterým nikdo nekomaradí, kterému se spolužáci posmívají nebo kterému nejde dobře učení. A právě mezi tyto kluky a holky nás Ježíš zve, aby poznal, jak je umíme mít rádi, jací jsme kamarádi.

Přeji nám všem, milé děti, hodně síly, aby se nám podařilo do Velikonoc rozdat kolem sebe aspoň trochu té lásky a radosti, po které Pán Ježíš tolik touží.

Lída

■ ■ CO SE CHYSTÁ PRO DĚTI

■ Příprava na první svaté přijímání

Pro děti i jejich rodiče začne po Velikonocích, v pátek **17. dubna** od 16 hodin na faře. Dále pak každý pátek kromě pátků 1. a 8. května. V neděli **19. dubna** při mši svaté v 10.30 budou děti představeny farnosti s prosbou o modlitbu a přijmou požehnání. V neděli **7. června** při mši svaté v 10.30 přistoupí děti slavnostně k prvnímu svatému přijímání. Po dobu přípravy je hlídání mladších sourozenců zajištěno.

■ Misijní neděle Laetare

Vyzýváme všechny šikovné pekaře a pekařky, aby pomohli upéci koláčky – pro velký úspěch opět doma s rodiči nebo babičkami. V neděli Laetare, tj. **22. března**, po skončení každé mše svaté, i po mši svaté v 7 hodin, se pak budou nabízet u východu z kostela za dobrovolný příspěvek. Výtěžek z koláčků věnujeme jako každoročně na Papežské misijní dílo dětí „Děti pomáhají dětem“ a na naše adoptované děti. Těšíme se na všechny.

Na podzimním Misijním jarmarku jsme vytěžili 11 600 Kč, které byly odeslány na projekt Adopce na dálku, na podporu naší farností adoptovaných dvou dětí, ugandské holčičky Jane Nalweyisio a indického chlapce Fernanda Krisona. Za názvem akce „Děti pomáhají dětem“ se skrývá aktivita našich dětí – pečení koláčků a jejich následný prodej. Stojí to čas a nějaké úsilí, ale přispějeme na dobrou věc – pomůžeme chudým dětem. Všem dárcům děkujeme.

■ **Křížová cesta s dětmi**

V úterý **24. března** od 17 hodin v kostele. Děti, připravte si doma nějaké zajímavé ztvárnění jednoho ze zastavení křížové cesty a přineste s sebou. Všechno jako každoročně vystavíme v kostele.

■ **Postní svátost smíření dětí**

V týdnu před Svatým týdnem, v úterý **31. března** a ve středu **1. dubna** od 17 hodin, děti přednostně – vždy po náboženství nebo pak kdykoli podle rozpisu.

■ **Divadelní workshop**

Na Zelený čtvrtek **9. dubna** od 10 hodin ve farním sále. Oblíbená tvořivá dílna pro všechny kluky a holky s loutkohercem Vladimírem Tausingerem. Uvítáme pomoc starších dětí s organizací.

■ **Křížová cesta na Petříně**

Na Velký pátek **10. dubna** dopoledne. S dětmi i našimi farníky se půjdeme pomodlit křížovou cestu na Petřín. Modlitbu povede pan Petr Šimůnek. Sraz v 10 hodin u kostela ve Strašnicích nebo v 11 hodin u prvního zastavení Křížové cesty na Petříně. Děti, vezměte si s sebou dřívka, která získáte za plnění postních úkolů v neděli v kostele při mši svaté. Návrat ke kostelu kolem 13. hodiny. Nezapomeňte na teplé oblečení, případně pláštěnku! Na Petříně to často hodně fouká!

■ **Květnový víkend**

Máme v plánu vyrazit v květnu s dětmi na prodloužený víkend. Včas uveřejníme termín i další podrobnosti.

Anička a všichni vedoucí a pomocníci

■ **Pouť k Pražskému Jezulátku**

V pondělí **15. června** na poděkování za uplynulý školní rok. Od 16 hodin zde bude P. Karel sloužit děkovnou mši svatou. Sraz před farou v 15 hodin nebo v 15.50 před kostelem Panny Marie Vítězné v Karmelitské ulici. Po mši svaté dostanou děti, které chodí na náboženství, vysvědčení. Doprava dětí od strašnické fary a zpět bude zajištěn.

■ **Letní farní tábor**

Zveme děti školního věku na tradiční letní tábor v termínu **27. července - 7. srpna**. Letos vyrazíme na Vysočinu do městečka Brtnice. Už teď se těšíme na vás děti, i na všechny zážitky.

Anička a všichni vedoucí a pomocníci

■ ■ ■ PROGRAM BOHOSLUŽEB O VELIKONOCÍCH 2020

Neděle	5. 4.	Květná neděle	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Čtvrtek	9. 4.	Zelený čtvrtek	18.00 mše svatá adorace v Getsemanské zahradě do 24.00
Pátek	10. 4.	Velký pátek	od 9.00 adorace v Getsemanské zahradě 15.00 modlitba křížové cesty v kostele 18.00 obřady Velkého pátku
Sobota	11. 4.	Bílá sobota	8.00 modlitba breviáře v kostele 8.30 Effata – pro katechumeny 9.00 – 17.00 adorace u Božího hrobu 17.00 nešpory v kostele 20.00 Velikonoční vigilie
Neděle	12. 4.	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Pondělí	13. 4.	Pondělí velikonoční	9.00, 18.00

Možnost svátosti smíření před Velikonocemi

Čtvrtek	2. 4.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00
Pátek	3. 4.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00
Sobota	4. 4.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00

Po domluvě je možný i jiný čas. Je velmi dobré využít možnosti svátosti smíření přede mší svatou během celé Postní doby. Mělo by být v zájmu každého, aby ve Svatém týdnu (po Květné neděli) byl už vyzpovídán a připravený slavit Velikonoce s čistým srdcem.

Věnujte, prosím, pozornost rozpisu velikonočních bohoslužeb a také rozšířené možnosti přijmout svátost smíření před Velikonocemi. Samozřejmě se zpovídá i běžně hodinu před mší svatou, nebo i jindy podle dohody. Rádi také navštívíme vaše nemocné u vás doma. Stačí požádat a domluvit se na návštěvě.

Srdečně,

Váš Otec Karel

„Smrti, kde je tvoje vítězství?“ Já jsem přemohl smrt. A tak všichni, kteří upíráte svůj zrak k mému hrobu, žijte v naději zmrtvýchvstání.

(Křížová cesta k Božímu milosrdenství)

Prožití postní a velikonoční doby v pokoře a vděčnosti za milosti, kterých se nám skrze Ježíše dostává, přeje redakce.

■ ■ ■ PROGRAM FARNOSTI

Bohoslužby v našem kostele	pondělí–pátek	18.00
	sobota	7.00, 18.00
	neděle	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Příležitost ke svátosti smíření	půl hodiny přede mší sv. nebo dle domluvy	
Návštěva nemocných	dle domluvy s knězem	
Živý růženec	první pondělí v měsíci po mši sv.	
Adorace se zpěvy z Taizé	třetí pátek v měsíci po mši svaté	
Biblická hodina	třetí středa v měsíci po mši svaté	
Modlitby matek	pondělí po mši sv.	
Výuka náboženství	předškolní děti	úterý 16.00
	1. – 2. třída	pondělí 16.00
	2. – 3. třída	úterý 16.00
	4. – 5. třída	středa 16.00
	6. – 9. třída	čtvrtek 16.00 (od října)
Setkávání mládeže	středa po mši svaté v 18.45 v klubovně fary	
Příprava dospělých na křest	pondělí po mši sv. a dle dohody	
Příprava dětí ke svatému přijímání	Kromě výuky náboženství začne kurz od jara v pátek odpoledne spolu s rodiči.	
Příprava na biřmování dospělých	pondělí po mši sv. a dle dohody	
Příprava na svátost manželství	dle domluvy s knězem – nutné včas objednat	
Křest dětí – příprava rodičů	příprava a termín dle domluvy s knězem	
Farní charita	dle dohody	
Farní knihovna půjčuje	1. středa v měsíci	16.45 – 17.45
	Neděle	10.00 – 11.30
	1. neděle v měsíci	8.00 – 11.30 v kavárně
Skupina KAAOKAZHATIA	zkoušky v neděli od 9.30	
Dětská schola (Malá Kalča)	Zkoušky v pondělí odpoledne	
Chrámový sbor Cantus amici	zkoušky v pondělí od 19.30	
Mateřské centrum	pondělí a středa od 9.30 do 12.00	
Setkání seniorů	každé druhé úterý v měsíci od 9.30	
Vycházky seniorů	4. úterý v měsíci dle dohody	
Farní kavárna	neděle 8.00 – 12.00	
Úklid kostela	pondělí od 13.30	

Srdečně zveme další farníky k zapojení se do farního života. Zvláště uvítáme všechny, kdo by byli ochotni nabídnout pomocnou ruku – v charitě, v knihovně, ve schole, ve farní kavárně, při úklidu kostela.

Římskokatolická farnost u kostela Neposkvrněného Početí Panny Marie

Začíná doba postní. Nejde jen o dodržení postu (co vezmu sobě). Jejím smyslem je také almužna a modlitba (co dám druhým a Bohu). Ani pořadí není zřejmě náhodné: almužna, modlitba, půst – všímat si druhých, Boha a pak teprve sebe. To neznamená, že Bůh je na druhém místě, ale že cestou k Bohu nelze druhé obejít. Tedy vztahy – to je oč tu běží. Pečovat o ně bez okázalosti a Otec sám se postará, aby ovoce té námahy vyšlo najevo v pravý čas.

Jak vydržet sedm postních týdnů? Samou starostí o budoucnost zapomínáme na přítomnost. Svě břemeno ber den, co den... V rukou máme jen přítomný okamžik. Život se tvoří z přítomné chvíle.

A co je obsahem postu? Nejen odepřít si něco, ale zapřít sám sebe, tj. své egoistické touhy, především snahu vnučovat druhým své představy. Vztít svůj kříž znamená uznat, že jsme jen smrtelní lidé, a „žít tak, jako bychom dnes zemřít měli...“.

(Evangelium na každý den 2020)

Vydává farnost u kostela Neposkvrněného početí Panny Marie

Praha – Strašnice

Ke Strašnické 1000/10, 100 00 Praha 10

tel.: 274 782 480

e-mail: k.koci@gmx.com

www.farnoststrasnice.cz

zpravodaj@farnoststrasnice.cz